

Indledning:

Jyllands-Posten bragte i begyndelsen af marts en rigtig solstrålehistorie. Avisen interviewede Laila Madsen, der som 30-årig havde fået sit første job.

Laila havde været på kontanthjælp, siden hun var 17. Det meste af tiden gik med at gå hjemme – uden nogen form for aktivering.

Laila ville ellers gerne i gang, men hun synes ikke rigtig, at hun fik en chance.

Som hun sagde til journalisten: ”Folk har regnet mig for nul og nix og tænkt, at hun kan da ikke klare et arbejde”.

Med kampagnen Ny Chance fik Laila sin første chance – og et fast job.

Skyggesiden af Lailas solstrålehistorie er en af grundene til, at vi fik idéen om jobcentre.

For når et rask og rørigt menneske bliver parkeret på kontanthjælp i 13 år, så har vi et problem.

Det er det problem, som jobcentrene skal være med til at løse.

Jeg har sagt det før:

Tanken bag jobcentrene er, at det er JOBcentre. De har fokus på konkrete job – også til de svage ledige.

Jobcentrene arbejder ud fra et enkelt princip: De, der *kan* arbejde, *skal* arbejde.

Historier som Lailas viser, at opgaven ikke er umulig.

Det indtryk kan man ellers godt få, hvis man lytter til jobcentrenes kritikere. Ifølge dem bliver der ikke mange solstrålehistorier at fortælle.

Det er op til os i fællesskab at vise, at de tager fejl. Derfor er jeg også glad for invitationen til at tale her i dag. Så kan vi sammen gøre status.

Status på jobcentrenes første tid:

Lad os skrue tiden tilbage til 1. januar.

Der trådte vi ind i en ny æra i beskæftigelsespolitikken – vi fik én indgang for de ledige, og én indgang for virksomhederne.

Kritikerne forudsagde en fiasko. Man kunne ikke bare samle Arbejdsformidlingen og den kommunale jobformidling under ét tag.

Mange kritikere var altså imod idéen på forhånd, og det synes jeg egentlig, at de skal sige lige ud. Det er mere rimeligt end at opfinde problemer, nu hvor idéen er blevet til virkelighed.

For skal man tro kritikken, har jobcentrene nærmest været ramt af Murphy's lov: Alt, hvad der *kunne* gå galt, *er* gået galt.

Jeg vil gerne sige meget klart, at det billede er fuldkommen fortegnet.

Det passer simpelthen ikke med de meldinger, jeg får fra jobcentrene rundt om i landet.

Jeg har selv været med til at indvie flere jobcentre, og de medarbejdere, jeg mødte, var både ambitiøse og optimistiske. De ville have jobcenteret til at fungere til gavn for borgere og virksomheder.

Og medarbejderne havde grund til optimisme.

For efter en lidt langsom start er der ved at komme godt gang i aktiviteterne – både i forhold til de ledige og i forhold til virksomhederne.

Nogle kritikere mener, at det har været svært for de ledige at få kontakt med deres jobcenter.

I virkeligheden har alle ledige kunnet møde op på deres lokale jobcenter. Der har måske været lidt længere ventetid, men alle har kunnet blive betjent.

Bortset fra nogle enkelte problemer har Jobnet fungeret, så alle job har været tilgængelige.

Ledige har også kunnet oprette og opdatere deres CV, og virksomhederne har kunnet søge i CV-banken.

Det er altså ikke så sært, hvis mange jobcentre har svært ved at kende sig selv i kritikernes billede.

Selv om vi ikke er helt i mål, fungerer flere og flere ting i jobcentrene nemlig bedre og bedre.

Jeg vil gerne give alle medarbejdere og chefer en stor ros for den imponerende indsats!

Afbureaukratisering:

Men det er ikke kun jobcentrene, der har svært ved kende sig selv i kritikernes billede.

For mit eget vedkommende har persontegningen af den liberale Venstre-mand også fået en drejning.

I medierne fremstår regeringen og jeg nemlig som fascistoide planøkonomer, der indfører regler og registreringer i ét væk.

På den baggrund vil jeg gerne slå én ting fast:

Jeg er ikke tilhænger af regler for reglernes skyld.

Regler er til for at sikre, at borgerne får den hjælp, som de har krav på. At de ledige får den samme hjælp, uanset om de bor i Odense eller Odder. Og for at vi ved, hvad der virker, og hvad der ikke virker.

Derfor undrer det mig også, at man i pressen kan se krav om ”amnesti” for refusion og administration.

Til det vil jeg sige, at der *er* mange regler. Somme tider er de indviklede, og somme tider kan vi fra centralt hold blive bedre til at forklare, hvorfor og hvordan de skal overholdes.

Derfor tager jeg også imod forslag til forbedringer. Men når det er sagt, så vil jeg gerne gøre det klart én gang for alle:

Der bliver ikke tale om nogen amnesti. I hvert fald ikke, hvis amnesti skal forstås som en registrerings-fri periode, hvor staten refunderer alle udgifter – uanset om kommunerne har gjort hvad de skal eller ej.

For vi er nødt til at vide, hvad der virker og ikke virker. Vi er nødt til at vide, hvilken hjælp de ledige får på jobcentrene. Og vi refunderer ikke penge, hvis kommunerne har forsømt deres pligter.

Når jeg ikke vil se stort på regler og registreringer, er det ikke fordi, jeg har hang til bureaukrati.

Ligesom alle andre synes jeg også, at medarbejderne i jobcentrene skal gøre det, de er bedst til. De skal hjælpe de ledige i arbejde og skaffe arbejdskraft til virksomhederne.

Administration og bureaukrati skal fylde så lidt som muligt, og derfor har regeringen sammen med Kommunernes Landsforening sat gang i et afbureaukratiseringsprojekt.

Jeg har store forventninger til projektet. Det skal forenkle reglerne for jobcentrenes arbejde, og det bliver medarbejderne selv, der skal fortælle, hvor skoen trykker.

Derfor afholdt vi for nylig to konferencer om afbureaukratisering. Jeg deltog selv i dem begge. Og jeg fik syn for sagn. Der er virkelig noget at komme efter. Næsten alle jobcentre deltog, og vi har allerede fået mange gode forslag til forenklinger.

Vi har også gode erfaringer fra en lignende øvelse i det tidligere AF-system. Dengang kom medarbejderne med over 300 forslag, og 98 blev ført ud i livet. Andre forslag arbejder vi videre med.

Tag nu et forslag fra en medarbejder om kontaktsamtaler med jobcenteret.

Medarbejderen oplever alt for ofte, at de ledige ikke dukker op til aftalt tid, så han foreslår, at de ledige *selv* booker deres samtaler.

Det betyder måske, at de ledige føler sig mere forpligtede til at dukke op – det giver dem medejerskab.

Jeg synes, det er et godt forslag. Derfor afprøver vi det i et forsøgsprojekt til næste år.

Og sådan er jeg sikker på, at der ude i jobcentrene er masser af gode idéer. De skal omsættes til gavn for medarbejderne, for virksomhederne og ikke mindst for de ledige.

Fremtidens udfordringer:

Der er altså meget at glæde sig over i jobcentrenes første tid.

Men det betyder ikke, at vi skal hvile på laurbærrene.

Som en amerikansk kommentator engang bemærkede, fører det kun til flade laurbær og brede bagdele.

Derfor skal vi gå aktivt ind i de udfordringer, som vi får i den kommende tid.

Vi kan glæde os over faldende ledighed og stigende beskæftigelse, men medaljen har som altid en bagside: Vi får flere og flere flaskehalse.

Sidste år havde vi over 85.000 ledige inden for områder med mangel på arbejdskraft. Det er et paradoks, der både er svært at forklare og forstå.

Derfor er jeg også meget begejstret for Jobcenter Åbenrås overordnede mission: Der må aldrig være ledige ubesatte job på det lokale arbejdsmarked, når der samtidig er ledige borgere med de rigtige kvalifikationer.

Det er som talt ud af min mund. For det *er* jo paradoksalt, at vi fortsat har over 100.000 ledige, når vi samtidig har tusindvis af ledige job.

Paradokset er især svært at forstå for de virksomheder, der mangler folk til at tage fat.

Først var det postbude i Nordsjælland. Så var det avisbude i København og Århus. Job, som ikke kræver andet, end at den ledige er rask, rørig og reelt til rådighed.

Manglen på arbejdskraft skyldes blandt andet, at vi er kommet langt ned i ledighedskøen. Mange af de mennesker, vi taler om, har været ledige længe. Nogle af dem har også andre problemer end ledighed.

Men de svage ledige har et potentiale. Og hvis samfundsøkonomien skal hænge sammen, skal de have et job.

Manglen på arbejdskraft er en historisk chance for at få de svage ledige i arbejde – den chance skal vi gribe.

Det lykkes kun, hvis vi tør tænke nyt. Nye udfordringer kræver nye metoder.

Det gælder hele vejen rundt. Både i jobcentrene, i a-kasserne, ude på virksomhederne og hos os i regeringen. Man kommer ikke foran ved at gå i andres fodspor.

I regeringen har vi allerede gjort meget.

Vi har meldt ud med tre indsatsområder og mål for beskæftigelsespolitikken, og vi fastholder målene fra 2007 i 2008. Det giver kontinuitet og fokus i jobcentrenes arbejde.

Sidste år lancerede vi kampagnen Ny Chance, og den er kommet flyvende fra start. Kommunerne er allerede halvt i mål.

Første april trådte 300-timers-reglen så i kraft – den sikrer, at de ledige reelt står til rådighed.

Det er blot nogle få af regeringens mange initiativer – vi sidder ikke på hænderne.

Men regeringen kan ikke løfte opgaven alene. Vi har brug for jer i de regionale og lokale beskæftigelsesråd.

I de regionale råd er en af jeres vigtigste opgaver at holde de enkelte jobcentre på sporet. I skal kort og godt være med til at sikre, at jobcentrene leverer resultater på de tre indsatsområder og mål for beskæftigelsespolitikken.

I skal være med til at sikre, at virksomhederne får den arbejdskraft, som de skal bruge. Derfor skal I fastholde fokus på at forebygge og afhjælpe flaskehalse.

Det er jer, der administrerer statens bevilling på området.

Derfor er det også jeres ansvar, at jobcentrene ved, hvordan den skal bruges.

I skal også sikre viden om arbejdsmarkedet i regionen. I skal overvåge udviklingen på tværs af kommunegrænserne, og I skal dele jeres viden med jobcentre. I kan for eksempel oprette netværk for jobcentre eller afholde konferencer.

For nu at sige det kort skal I angribe udfordringerne i beskæftigelsespolitikken på tværs af jobcentre.

Det er ikke nogen lille udfordring. Derfor gentager jeg opfordringen fra før: Nye udfordringer kræver nye metoder.

Også i de lokale beskæftigelsesråd har I vigtige opgaver foran jer. I kan sætte spot på fokuspunkter i beskæftigelsespolitikken – her vil jeg blot nævne nogle stykker:

I kan sætte fokus på den aktive jobsøgning, og på at jobcentre i dagligdagen også formidler på tværs af kommune- og regionsgrænser.

I kan sætte fokus på, at jobcentre samarbejder – det kan fx være om initiativer på udenlandsk rekruttering. I har også en pulje til aktiviteter rettet mod virksomhederne, så der er masser af muligheder.

Igen: Nye udfordringer kræver nye metoder.

Det gælder også virksomhederne. Nu kneb det for Post Danmark med at finde bude. Men det nye selskab City Mail har med moderne branding og annoncekampagner fået alle de bude, de skulle bruge.

Det handler om at tænke nyt. Man kommer som sagt ikke foran ved at gå i andres fodspor.

Region Syddanmark:

Jeg tror nu heller ikke, at I her i Syddanmark har tænkt jer at danne bagtrop. Faktisk har I brug for at være helt fremme i skoene, for så sent som sidste mandag fik I en ny og stor udfordring.

Efter branden på Blans slagteri mistede godt 900 medarbejdere pludselig deres arbejdsplads. Det er chokerende for medarbejderne – og det er krævende for Jobcentrene.

Gløderne var dårligt døet ud, før Sønderborgs borgmester krævede politisk handling, og fra regeringens side hjælper vi selvfølgelig med beredskab.

Det har vi rigtig gode erfaringer med, og jeg er helt tryk ved, at Jobcenter Sønderborg og Jobcenter Åbenrå arbejder sammen om opgaven.

Sønderborgs lave ledighed lover godt for slagteriarbejdernes muligheder. Og i Region Syddanmark som helhed skriger virksomhederne på arbejdskraft.

I forhold til februar sidste år er ledigheden i regionen faldet med næsten 25%, så der er alle muligheder for at finde nye job.

Dermed ikke sagt, at det er nogen let sag at finde en ny arbejdsplads til over 900 mennesker. Det kræver et stærkt samarbejde mellem jobcenter og virksomhed, og I er allerede i fuld gang.

Opgaven er til at føle på, men det er de foreløbige resultater i Syddanmarks jobcentre heldigvis også.

Tag fx mål nr. 2 for beskæftigelsespolitikken og kampagnen Ny Chance. Her har regionen de næstbedste tal blandt alle regionerne, og Syddanmark ligger over gennemsnittet på alle tre mål i kampagnen.

Tre af jeres kommuner har faktisk allerede opfyldt eller er tæt på at opfylde et af målene i Ny Chance. Det resultat kan I godt være stolte af.

Og så har I gode eksempler at trække på. Jeg hørte for nylig om en imponerende indsats i Grindsted Kommune, der virkelig viser nytænkning.

I Grindsted var en stor gruppe burmesere på starthjælp, og efter otte ugers kurser på Danish Crown fik alle arbejde på slagteriet. Da slagteriet lukkede, gik kommunen med det samme i aktion: Den hjalp de burmesiske medarbejdere med at flytte til Sæby, hvor det lokale slagteri manglede arbejdskraft.

Grindsted kommune flyttede 52 mennesker på en dag. Hjalp dem med bolig og job, og i dag – 3 år efter – er de stadig i arbejde. Det er godt tænkt.

Men selv om I er godt på vej, venter store udfordringer forude.

De seneste tal viser, at Syddanmark har næsten 23.000 ledige. Mange har været ledige i mindst tre måneder, og mange har kompetencer inden for områder med mangel på arbejdskraft.

I har fx ledige stillinger som social- og sundhedshjælper, som rengøringsassistent og ekspedient, så her er det oplagt for jobcentrene at sætte ind.

En anden vigtig opgave er at styrke de lediges kompetencer – de ledige i Syddanmark har simpelthen en kortere uddannelse end i resten af landet. Flere skal have en

kompetencegivende eller lang videregående uddannelse, og alle skal have de basale færdigheder for at kunne begå sig på arbejdsmarkedet.

Region Syddanmark har altså et stykke vej til målet. Men I er godt på vej.

Forventninger til fremtiden:

Den altoverskyggende udfordring i de kommende år er den samme for alle regioner.

Det bliver at få flere i job, når vi har færre og færre ledige.

Det kræver samarbejde fra alle parter, og derfor er mine forventninger til jer både høje og klare.

Jeg forventer, at I følger indsatsen i jobcentrene nøje.

Jeg forventer, at I sætter ind mod flaskehalse.

Og jeg forventer, at I råber vagt i gevær, hvis udviklingen går den gale vej.

Jeg glæder mig over de mål, vi allerede har nået – og jeg ser frem til at fortsætte det gode samarbejde.

Tak for ordet.